2.11 මුහුණු හදමු

නළුවාගේ පියවි මුහුණට උඩින් පියවි මුහුණ වැසෙන සේ පළඳිනු ලබන මුහුණ වෙස් මුහුණක් ලෙස හැඳින්වේ. අතීත ශ්‍රී ලංකාවේ පවත්වන ලද ශාන්තිකර්ම,සොකරි,කෝළම් ආදී ගැමි නාටක වල දී ද වෙස්මුහුණු භාවිතා කර ඇත. ලංකාවේ අම්බලන්ගොඩ වැනි දකුණු මුහුදු බඩ ප්‍රදේශය වෙස් මුහුණු සඳහා ප්‍රචලිතය. ඒ සඳහා සැහැල්ලු දැව යොදාගෙන ඇත. මිනිස මුහුණු ගත්කළ විවිධ හැඟීම් ඔස්සේ අවස්ථාවෙන් අවස්ථාවට වෙනස් වේ. නාට්‍යකදී හැඟීම් අන්‍යයන්ට දැනෙන සේ පෙන්වීම භාව ප්‍රකාශනය නමින් හඳුන්වයි. එකී භාව ප්‍රකාශනය දුකේදී සැපේදී විශ්මය දැනවීමේදී බියවීමේදී ආදී විවිධ භාවමය අවස්ථාවන් තුළ එකිනෙකට වෙනස් වේ. වෙස් මුහුණත් පැළඳීමෙන් නළුවාට ස්ථාවර භාව ප්‍රකාශනයක් ඉදිරිපත් කළ හැකිය. ස්වභාවික පරිසරයේ ඇති අපතේ යන ද්‍රව්‍ය යොදාගෙන සරල වෙස් මුහුණු නිර්මාණය කළ හැකිය.

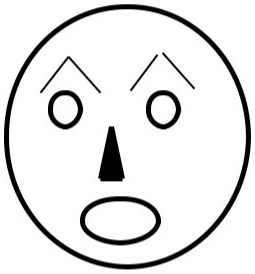

පුවක් කොළපත්, තේක්ක කොළ, පර කොළ (දියපර කොළ), පොල් මටුලු/බූ මටුලු, වාර්නිෂ්, උණ කොළපු (හොඳින් බූව ඉවත් කරන ලද), කැපෙන පිහියක්,රබර් පටි, ගංදෙල් කොළ (වල් දෙල්, කැළෑ දෙල්), කාඩ්බෝඩ්. වැනි ද්‍රව්‍ය